

Sygn. akt IV P-upr 127/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Mariusz Szwast
Protokolant:	Marzena Szarafin

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2019 r. w Krośnie

sprawy z powództwa J. (...)

przeciwko (...) w (...)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego – (...) w (...) na rzecz powoda J. (...) kwoty:

1. 3 937 zł 41 gr (słownie: trzy tysiące dziewięćset trzydzieści siedem złotych 41/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 listopada 2017 r. do dnia zapłaty – tytułem dodatku za wieloletnią pracę za okres od kwietnia 2016 r. do października 2017 r.
2. 54 zł (słownie: pięćdziesiąt cztery złote) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 listopada 2017 r. do dnia zapłaty – tytułem dodatku za wieloletnią pracę za listopad 2017 r.
3. 54 zł (słownie: pięćdziesiąt cztery złote) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty – tytułem dodatku za wieloletnią pracę za grudzień 2017 r.

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

III. nakazuje Skarbowi Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego – (...) w (...) kwotę 100 zł (słownie: sto złotych) – tytułem opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić.

SSR Mariusz Szwast

Sygn. akt IV P –upr 127/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 czerwca 2019 roku

Powód J. (...) w pozwie przeciwko pozwanemu (...) w (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 4193,41 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot :

- 148 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 148 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 148 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 148 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 148 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 157,16 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 207 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 207 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 207 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 207 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 207 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 209,25 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 216 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 216 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 243 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 243 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 243 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 243 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 270 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 270 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 54 zł od dnia 27 listopada 2017 do dnia zapłaty
- 54 zł od dnia 27 grudnia 2017 do dnia zapłaty.

Do protokołu rozprawy z dnia 25 czerwca 2019 r. powód oświadczył, że rezygnuje z żądania zasądzenia od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w 2016 r. został zatrudniony u pozwanego na stanowisku (...). W trakcie zatrudnienia powoda jego wynagrodzenie za pracę ulegało zwiększeniu. W listopadzie 2016r. powód złożył pozwanemu wniosek o zaliczenie mu do stażu pracowniczego pracy w gospodarstwie rolnym oraz pracy za granicą. Pozwany ustalił, że 8% dodatek za wieloletnią pracę powód nabył od 1 listopada 2017 r., a od 1 stycznia 2018 r. 10 % tego dodatku. Zdaniem powoda dodatek za wieloletnią pracę winien być wypłacony w terminie wypłaty wynagrodzenia od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pracownik nabył prawo do dodatku lub wyższej stawki. Zgodnie z tym dodatek winien być naliczony w wysokości 10 % od 1 marca 2016 r. Nabycie przez powoda prawa do dodatku nastąpiło w związku z pracą w gospodarstwie rolnym i pracą za granicą. Zdarzenia te miały miejsce przed jego zatrudnieniem u pozwanego. Według wersji pozwanego powód nie nabył dodatku w związku z wieloletnią

pracą, a w związku z rozpatrzeniem wniosku o dodatek za wieloletnią pracę. W przypadku powoda trwało to 20 miesięcy. Pozwany wyrównał powodowi ten dodatek z mocą wsteczną od momentu udokumentowania poprzednio zakończonych okresów zatrudnienia. Zdaniem pozwanego brak jest jednolitego stanowiska, iż dodatek taki można wypłacać z mocą wsteczną, tj. od dnia nabycia prawa.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) w (...) wniósł o oddalenie powództwa, zgłaszając zarzut przedawnienia roszczenia za luty 2016 r. Pozwany wniósł także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany zarzucił, że w chwili podpisania z powodem umowy o pracę tj. w lutym 2016 r., legitymował się on stażem pracy w wysokości 4 miesięcy i 20 dni. Zatem powód nie legitymował się stażem pracy uprawniającym go do nabycia 5 % dodatku przysługującego po 5 latach pracy. W listopadzie 2016 r. powód złożył wniosek o zaliczenie mu okresu pracy wykonywanej od 15 września 1999 r. do 20 października 2005 r. w gospodarstwie rolnym oraz okresu pracy poza granicami kraju w wymiarze 2 lat i 2 dni. Wniosek ten został rozpatrzony pozytywnie. Powodowi przyznano dodatek za wieloletnią pracę od dnia udokumentowania okresów zatrudnienia, tj. od 1 listopada 2017 r. w wysokości 8 %, od 1 stycznia 2018 r. - 10 %, a od 1 września 2018 r. - 11 %. Pozwany nie przyznał powodowi dodatku za okres przed 1 listopada 2017 r., bowiem nie miał wiedzy o rzeczywistym stażu pracy powoda. W doktrynie brak jednoznacznego stanowiska, iż należy dodatek wypłacać z datą wsteczną, czyli od dnia nabycia do niego prawa. Nie istniały obiektywne przeszkody, by powód podczas nawiązania stosunku pracy przedłożył dokumenty potwierdzające jego staż pracy.

Z ostrożności procesowej pozwany zarzucił, że powód w dniu zatrudnienia u pozwanego tj. 22.02.2016 r. posiadał staż pracy w wymiarze 8 lat, 5 miesięcy, 27 dni, na który to składały się:

- 6 lat, 1 miesiąc, 5 dni - praca w gospodarstwie rolnym;
- 4 miesiące, 20 dni - praca na terenie kraju;
- 2 lata i 2 dni - praca poza granicami kraju.

Mając powyższe na uwadze, powodowi przysługiwałby dodatek w wysokości:

- 8% od 22.02.2016 r.;
- 9% od 01.09.2016 r.;
- 10% od 01.09.2017 r.;
- 11% od 01.09.2018 r.;

Powód wywodzi, że należy mu się 10% dodatku od dnia 01.03.2016 r. Aby otrzymać dodatek w wysokości 10% powód na dzień 22.02.2016 r. musiałby mieć staż pracy w wysokości 10 lat.

Przedmiotowy dodatek za wieloletnią pracę winien być liczony od wynagrodzenia zasadniczego (art. 38 ust. 1 ustawy o pracownikach samorządowych).

Biorąc pod uwagę powyższe, powodowi należałoby wypłacić dodatek za wieloletnią pracę w miesiącu:

- marcu 2016 - 0 zł (pozwany podniósł zarzut przedawnienia, gdyż wypłata wynagrodzenia następuje 27-go każdego następnego miesiąca z dołu. Powód złożył pozew 29.03.2019 r., dodatek wyliczony za luty przedawnił się 27-go marca (Regulamin Pracy (...) z (...) r.));
- kwietniu, maju, czerwcu, lipcu i w sierpniu 2016 - 1355,69 zł (wynagrodzenie netto) x 8% = 108,46 zł

- wrześniu 2016 - 918,33 zł (wynagrodzenie netto za 21 dni) x 8 % = 73,46 zł.

538,40 zł (wynagrodzenie za 10 dni) x 8% = 43,07 zł, razem 116,53 zł;

- październiku, listopadzie, grudniu 2016, styczniu i lutym 2017 r. - (...),05 (wynagrodzenia netto) x 9% = 150,21

- marcu 2017 - 1251,81 zł (wynagrodzenie netto za 21 dni) x 9% = 112,66 zł;

434,63 (wynagrodzenie za pracę za 6 dni) x 9% = 39,12, razem 151,78 zł

- kwietniu , maju 2017 - (...),57 (wynagrodzenie netto) x 9% = 156,47 zł

- czerwcu, lipcu, sierpniu, wrześniu 2017 - 1947,15 (wynagrodzenie netto) x 9% = 175,24 zł

- październiku 2017 - 1947,15 zł (wynagrodzenie netto) x 10% = 194,72 zł;

- listopadzie i grudniu 2017 - 1947,15 zł (wynagrodzenie netto) x 2 % = 38,94 zł;

Pozwany za miesiąc listopad oraz grudzień 2017 wypłacił dodatek za wieloletnią pracę w wysokości 8% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego, co też powód przyznaje.

Zaległe dodatki za wieloletnią pracę, przy przyjęciu, że należy zaliczyć staż pracy z datą wsteczną tj. od dnia nabycia prawa dodatku wynoszą razem za wskazany czasookres 2.848,16 zł, a nie tak jak wskazuje powód 4.193,41 zł.

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym.

W sprawie nie ma sporu co do faktów, w szczególności co do tego, że do stażu pracy powoda podlega wliczeniu okres jego pracy w gospodarstwie rolnym oraz okres pracy za granicą.

Bezspornym jest także, że ewentualna kwota niewypłaconego powodowi dodatku za wieloletnią pracę to 4045,41 zł

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

Na podstawie umowy o pracę z dnia 22 lutego 2016 r. pozwany (...) (...) zatrudnił powoda J. (...) na czas określony do 21 maja 2016 r. na stanowisku (...) w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 1850 zł.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 20 maja 2016 r. pozwany zatrudnił powoda na czas określony do 21 sierpnia 2016 r. na tych samych warunkach płacy i płacy.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 22 sierpnia 2016 r. pozwany zatrudnił powoda do 21 lutego 2017 r. na stanowisku (...) w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 2300 zł .

Na podstawie umowy o pracę z dnia 22 lutego 2017 r. pozwany zatrudnił powoda na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 2400 zł.

Z dniem 1 maja 2017 r. powód otrzymał wynagrodzenie miesięczne brutto w wysokości 2700 zł.

W piśmie z dnia 9 lipca 2018 r. pozwany zawarł informację, iż zaliczył powodowi pracę w gospodarstwie rolnym w okresie od 16 września 1999 r. do 20 października 2005 r. i w związku z tym od dnia 1 listopada 2017 r. uzyskał 8% dodatek za wieloletnią pracę. Pozwany zaliczył także powodowi pracę za granicą w okresie od 4 kwietnia 2006 r. do 5.kwietnia 2008 r. i w związku z tym od dnia 1 stycznia 2018 r. ustalił powodowi 10% dodatek za wieloletnia pracę.

Od 1 września 2018 r. pozwany przyznał powodowi 11 % dodatek za wieloletnią pracę.

W piśmie z dnia 22 lutego 2019 r. powód zawarł oświadczenie o rozwiązaniu z pozwanym umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia.

18 grudnia 2017 r. do pozwanego wpłynął dokument zawierający uwierzytelnione tłumaczenie zaświadczenia powoda dotyczącego jego pracy na terenie Wielkiej Brytanii.

Dowód : akta osobowe powoda

4 listopada 2016 r. powód złożył u pozwanego wniosek o zaliczenie okresu jego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców.

18 października 2017 r. powód przedłożył pozwanemu dokumenty, które według pozwanego stanowiły kompletny wniosek powoda o zaliczenie pracy w gospodarstwie rolnym.

Dowód : pismo powoda k.64, pismo powoda k.77,

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, których wiarygodność nie budzi wątpliwości, a strony im nie zaprzeczyły.

Zgodnie z § 25 ust. 1 Regulaminu Pracy (...) w (...) wynagrodzenie za pracę wypłaca się z dołu, na konta bankowe pracowników za ich zgodą w takim terminie, by w dniu 27 każdego miesiąca znajdowały się na kontach pracowników.

Zgodnie natomiast z ust. 2 tego paragrafu jeżeli dzień 27 jest dniem wolnym od pracy, wynagrodzenie za pracę przelewa się na konta pracowników w takim terminie, by znajdowały się na kontach w dniu poprzedzającym.

Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1260z późn. zm.) dodatek za wieloletnią pracę przysługuje po 5 latach pracy w wysokości wynoszącej 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Dodatek ten wzrasta o 1% za każdy dalszy rok pracy aż do osiągnięcia 20% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

Zgodnie z § 7 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (t.j. Dz.U. z 2013r. poz. 1050 z późn. zm.) dodatek za wieloletnią pracę jest wypłacany w terminie wypłaty wynagrodzenia:

- 1) począwszy od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym pracownik nabył prawo do dodatku lub wyższej stawki dodatku, jeżeli nabycie prawa nastąpiło w ciągu miesiąca;
- 2) za dany miesiąc, jeżeli nabycie prawa do dodatku lub wyższej stawki dodatku nastąpiło pierwszego dnia miesiąca.

Zgodnie z ust. 2 tego paragrafu dodatek za wieloletnią pracę przysługuje pracownikowi samorządowemu za dni, za które otrzymuje wynagrodzenie, oraz za dni nieobecności w pracy z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby albo konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem lub chorym członkiem rodziny, za które pracownik otrzymuje z tego tytułu zasiłek z ubezpieczenia społecznego.

Rozporządzenie to należy stosować w przedmiotowej sprawie pomimo, że zostało ono zastąpione nowym rozporządzeniem w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych.

Powód domagał się od pozwanego wypłaty dodatku za wieloletnią pracę w wysokości odpowiadającej stażowi pracy od chwili nabycia do niego prawa.

Z kolei pozwany reprezentował stanowisko, że dodatek za wieloletnią pracę przysługuje powodowi dopiero od chwili jego udokumentowania.

Powyższe przepisy nie przewidują obowiązku pracownika samorządowego udowodnienia swojego stażu pracy, od którego zależy prawo do dodatku za wieloletnią pracę i jego wysokość. Z obowiązujących przepisów prawa nie płynie

także wniosek, że brak udowodnienia stażu pracy powoduje utratę prawa do dodatku za wieloletnią pracę za dany okres, jeżeli pracownik samorządowy udowodnił prawo do tego dodatku w okresie późniejszym.

Aby taki wniosek wysnuć musiałyby obowiązywać przepisy mające charakter prawa materialnego, które wskazywałyby, że nieudowodnienie przez pracownika samorządowego prawa do dodatku za wieloletnią pracę powodowałoby utratę do niego prawa (dotyczy to także prawa do dodatku za wieloletnią pracę w wyższej wysokości). Takich przepisów jednak nie ma.

Normy prawne zacytowane powyżej stanowią prawo materialne, które należy odróżnić od przepisów proceduralnych, służących dochodzeniu prawa przed właściwymi organami. Czym innym jest bowiem udowodnienie prawa do świadczenia, a czym innym jest spełnienie przesłanek do nabycia prawa do tego świadczenia. Prawo materialne stawia wymogi do nabycia świadczenia oraz określa kiedy obowiązek świadczenia wygasa.

Pozwany pracodawca łączył brak udowodnienia przez powoda prawa do dodatku za wieloletnią pracę za dany okres, z utratą prawa do dodatku za ten okres. Jednak takiego wniosku nie można wyciągnąć z obowiązujących przepisów, bowiem nie jest w nich zawarty.

Należy mieć na uwadze, że w polskim systemie prawnym istnieje kardynalna zasada wyrażona w art. 6 k.c., (który to przepis przez wzgląd na art. 300 k.p. i art. 5 k.p. należy stosować na gruncie stosunków pracy), że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jednakże artykuł ten nie określa skutków braku udowodnienia faktu w postaci wygaśnięcia prawa uzależnionego od tego faktu.

Z drugiej strony pracodawca może bronić się zarzutem przedawnienia roszczenia. Roszczenie pracownika ulega przedawnieniu po 3 latach.

Pracodawca uznał staż pracy wynikający z pracy powoda w gospodarstwie rolnym oraz z pracy za granicą. Pozwany zaliczył powodowi pracę w gospodarstwie rolnym w okresie od 16 września 1999 r. do 20 października 2005 r. i w związku z tym od dnia 1 listopada 2017 r. przyznał powodowi 8% dodatek za wieloletnią pracę oraz pracę za granicą w okresie od 4 kwietnia 2006 r. do 5 kwietnia 2008 r. i w związku z tym od dnia 1 stycznia 2018 r. przyznał powodowi 10% dodatek za wieloletnią pracę. Pozwany pracodawca przyjął, że powód udowodnił pracę w gospodarstwie rolnym w październiku 2017 r., a pracę za granicą w grudniu 2017 r.

Zdaniem sądu pozwany nie powinien łączyć skutku w postaci nabycia przez powoda prawa do dodatku za wieloletnią pracę z udowodnieniem tego prawa. Skutek ten, zdaniem sądu, powstaje od momentu spełnienia przesłanek określonych w cytowanym art. 38 ust. 1 ustawy o pracownikach samorządowych i § 7 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych, to jest w przedmiotowej sprawie od lutego 2016 r. (podjęcie przez powoda pracy u pozwanego w sytuacji, gdy miał on wtedy ponad 5 letni staż pracy – okres zaliczany do stażu pracy).

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 lutego 1985 r. III PZP 6/85 wskazał, że pracownikowi, który po rozwiązaniu stosunku pracy przedstawił zakładowi pracy orzeczenie Związku (...) o (...) o spełnieniu warunków uprawniających do zwiększonego o 10 dni urlopu wypoczynkowego, przewidzianego dla kombatantów, przysługuje ekwiwalent za niewykorzystany w okresie pozostawania w stosunku pracy urlop w zwiększonym wymiarze.

W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że wnioskodawca nabył prawo do zwiększonego urlopu w okresie pozostawania w stosunku pracy, lecz urlopu tego nie mógł wykorzystać, ponieważ nie przedstawił wymaganego dowodu dla uzyskania wymienionego świadczenia. Złożenie tego dowodu w późniejszym okresie wywołuje jedynie ten skutek, iż zainteresowany może się domagać urlopów, do których prawo nie uległo przedawnieniu. Ta sama zasada obowiązuje wówczas, gdy kombatant złożył wymieniony dokument po rozwiązaniu stosunku pracy, z tym że w takim przypadku za nie wykorzystane i nie przedawnione urlopy kombatantowi przysługuje na podstawie art. 171 ust. 1 pkt 1 k.p. ekwiwalent pieniężny.

Uchwała ta wraz z jej uzasadnieniem może zostać odniesiona do dodatku za wieloletnią pracę. Wynika z niej, że udowodnienie prawa nawet po rozwiązaniu umowy o pracę nie powoduje wygaśnięcia prawa realizowanego w trakcie zatrudnienia.

W przedmiotowej sprawie powód uzyskał prawo do dodatku za wieloletnią pracę w dacie wystąpienia zdarzenia, tj. z chwilą ziszczenia się warunku 5 letniego okresu zatrudnienia (okresu zaliczanego do okresu zatrudnienia), chociaż to zdarzenie udowodnił później.

Jak wynika z przytoczonego powyżej Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych dodatek za wieloletnią pracę naliczany jest od wynagrodzenia zasadniczego w pełnej wysokości także za czas choroby.

W przypadku wynagrodzenia za pracę sąd pracy nie posługuje się potocznym pojęciem brutto czy netto, tylko posługuje się stawką wskazaną w umowie o pracę. Rację miał powód gdy powoływał się na dodatek za wieloletnią pracę liczony od kwot wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego w umowie o pracę.

Był to jedyny zarzut pozwanego w zakresie wysokości roszczenia objętego pozwem, zatem sąd przyjął, że kwoty dochodzone przez powoda są bezsporne, przy założeniu, że liczone są od wynagrodzenia zasadniczego „brutto”.

Gdyby doszło do zapłaty powodowi kwot objętych wyrokiem pozwany jako płatnik potrąci z nich zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie społeczne.

Powód od chwili zatrudnienia u pozwanego miał prawo do 8 % dodatku za wieloletnią pracę, bowiem w dniu zatrudnienia u pozwanego tj. 22 lutego 2016r. posiadał staż pracy w wymiarze 8 lat, 5 miesięcy, 27 dni, na którą to składało się:

- 6 lat, 1 miesiąc, 5 dni - praca w gospodarstwie rolnym

- 4 miesiące, 20 dni - praca na terenie kraju

- 2 lata i 2 dni - praca poza granicami kraju.

Zatem powodowi w dniu 22 lutego 2016 r. przysługiwał dodatek w wysokości 8%, następnie po dopełnieniu kolejnego roku 9% dodatek od 1 września 2016 r. oraz 10% od 1 września 2017 r.

Mając powyższe na uwadze sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3937,41 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 27 listopada 2017 r. do dnia zapłaty tytułem dodatku za wieloletnią pracę za okres od kwietnia 2016r. do października 2017 r.

Powód nie domagał się odsetek od poszczególnych miesięcznych kwot dodatku za wieloletnią pracę od dnia ich wymagalności, a tylko odsetek od miesiąca następującego po miesiącu, w którym udowodnił roszczenie, tj. od 27 listopada 2017 r. - za okres od kwietnia 2016 r. do października 2017 r. Powód świadomie zrezygnował z żądania odsetek za poszczególne wcześniejsze miesiące. Takim żądaniem powoda sąd był związany.

Sąd zsumował poszczególne kwoty z każdego miesiąca co dało kwotę 3937,41 zł za okres od kwietnia 2016 r. do października 2017 r.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1999 r. I PKN 189/99 wskazał, że nagroda jubileuszowa jest wymagalna niezwłocznie po nabyciu do niej prawa i od tej chwili należą się odsetki, choćby pracownik później wykazał okoliczności

stanowiące przesłanki uprawniające do nagrody, a pracodawcy nie można było przypisać winy w opóźnieniu (art. 481 § 1 KC w związku z art. 300 KP i § 7 ust. 2 zarządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1998 r. w sprawie ustalenia okresów pracy i innych okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej oraz zasad jej obliczania i wypłacania, M.P. Nr 44, poz. 358). Tezę tego wyroku należy zastosować w przedmiotowej sprawie, tj. w sprawie o dodatek za wieloletnią pracę.

Skoro tak, to powód miał prawo liczyć odsetki zasadniczo od 28 dnia każdego miesiąca począwszy od kwietnia 2016r. Opóźnienie w zapłacie nastąpiło już następnego dnia po dniu wypłaty wynagrodzenia za pracę, tj. 28 dnia miesiąca i od tej daty należały się powodowi odsetki.

Sąd zasądził od pozwanego kwotę 54 zł z ustawowymi odsetkami od 28 listopada 2017 r. do dnia zapłaty tytułem dodatku za pracę za listopad 2017 r. oraz kwotę 54 zł z ustawowymi odsetkami od 28 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty tytułem dodatku za pracę za grudzień 2017 r. Zgodnie bowiem § 25 ust. 1 Regulaminu Pracy (...) w (...) wynagrodzenie za pracę wypłaca się z dołu, na konta bankowe pracowników za ich zgodą w takim terminie, by w dniu 27 każdego miesiąca znajdowały się na kontach pracowników.

Sąd oddalił powództwo w zakresie roszczenia o dodatek za wieloletnią pracę za marzec 2016 r., które uległo przedawnieniu. Powód złożył pozew 29 marca 2019 r. Zgodnie z przytoczonym powyżej § 7 ust. 1 rozporządzenia z 18 marca 2009 r. prawo do dodatku za wieloletnią pracę przysługuje w miesiącu, w którym pracownik nabył prawo do dodatku, jeżeli jest to pierwszy dzień miesiąca, a od następnego miesiąca, jeżeli prawo nabył w trakcie miesiąca.

Powód swoje prawo do dodatku za wieloletnią pracę nabył w lutym 2016r. Zatem dodatek za wieloletnią pracę należny mu był z wynagrodzeniem za marzec 2016r., tj. 27 marca 2016 r. Skoro powód złożył pozew 29 marca 2019r., zasądzeniu podlegają roszczenia od kwietnia 2016 r.

Sąd oddalił roszczenie o odsetki za dodatek za listopad 2017 r. od 27 listopada 2017 r. i za dodatek za grudzień 2017 r. od 27 grudnia 2017r., bowiem skoro pozwany wypłacał wynagrodzenie za pracę do 27 każdego miesiąca, to odsetki były wymagalne od 28 dnia miesiąca.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 300 z późn. zm.) nie mają obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36. Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 1 w/w ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zgodnie z tym na podstawie art. 28 pkt 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał Skarbowi Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego kwotę 100 zł tytułem opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić.